

re, og derfor var det nemmere at sende dem hjem igen meget hurtigt efter den såkaldte åbenlyst grundløs-procedure. Det særlige ved SNG-landene er, at der er enkelte mennesker derfra, som får asyl, fordi de er udsat for forfølgelse i deres hjemland, og det gør også, at der kan være en gruppe asylansøgere, som godt nok ikke ville kunne opnå asyl, men hvor vi alligevel er nødt til at undersøge deres sager først. Det tager selvfølgelig noget mere tid, end dengang vi kun havde med kriminelle asylansøgere fra de baltiske lande at gøre.

Regeringen har iværksat en særlig indsats for at nedbringe antallet af kriminelle asylansøgere. Man kan sige, at et af de succeskriterier, vi opererer med, er, at der skal være mindre kriminalitet, end tilfældet har været inden for det sidste års tid, og det mest grundlæggende succeskriterium er, at de mennesker slet ikke kommer her til landet.

Det vil være logisk, at hvis folk kommer hertil med det formål at udnytte asylproceduren til at begå kriminalitet, og de bliver forhindret i det, dels fordi perioden er for kort, og dels fordi politiindsats og anden indsats umuliggør eller besværliggør det – ja, så bliver de simpelt hen hjemme.

At de, man kunne kalde de falske asylansøgere med en kriminel adfærd, holder sig væk, og der dermed bliver mindre kriminalitet, er succeskriterierne for den indsats, vi har sat i gang, og som finder sted på tre fronter: en hurtigere sagsbehandling, en tættere overvågning og politiindsats de steder, hvor nogle af asylansøgerne befinder sig, og en forstærket kriminalpolitiindsats i det hele taget i de områder ude i landet, hvor der er asylcentre.

Indsatsen begyndte den 4. september i år, og det første skridt var at nedbringe sagsbehandlingstiden. Det sker først og fremmest ved, at man ikke benytter den såkaldte Dublinprocedure over for en række af de nationaliteter, jeg talte om før, altså typisk folk fra tidligere SNG-lande som Rusland, Armenien og Georgien, men også fra en række andre lande.

Det tager stadig temmelig lang tid at få undersøgt, hvorvidt en asylansøger først har været i kontakt med systemet i et andet land, så Danmark derfor har ret til at tilbagesende den pågældende asylansøger til det land, vedkommende oprindeligt har befundet sig i, og vi har derfor skønnet, at det var mere hensigtsmæssigt at springe det led over, simpelt hen at spare den ret lange tid, der går, inden man får et svar.

Men er der åbenlyse grunde til eller sandsynlighed for, at en asylansøgers sagsbehandling faktisk hører hjemme i et andet land, kan man bruge Dublinproceduren over for den pågældende. Der er også lavet en særlig specialgruppe, der skal tage sig af asylansøgere fra SNG-landene og andre, skal vi sige, særlige sager, som vedrører asylansøgere, der kommer fra andre lande og er mistænkt for kriminalitet. Gruppen er nedsat for at udnytte en specialviden, der gør, at disse sager kan behandles særlig hurtigt.

En stor gruppe af de mennesker, vi taler om, kan stadig få deres sag behandlet efter åbenlyst grundløs-proceduren, hvis der ikke er nogen synlig grund til, at de skulle have behov for asyl, og de kan derfor sendes tilbage i løbet af relativt få dage. Men hvis de skal igennem det, der hedder normalproceduren, tager det faktisk ganske lang tid, selv hvis man laver en såkaldt hasteprocedure, og det gør det simpelt hen, fordi de regler, vi har, er af en sådan karakter, at det faktisk tager tid at komme igennem hele systemet.

Der er også nogle flaskehalse, der kan påvirke proceduren, inden for lovens rammer. Det gælder f.eks., at der ofte er mangel på tolke. Man kan selvfølgelig hele tiden anstrenge sig for at finde tilstrækkeligt med tolke, men der dukker jo jævnlige nye nationaliteter op, og der er måske kun et enkelt menneske i landet, der kan bruges som tolk, og man kan ikke lige uden videre uddanne nye tolke. Det er ikke en flaskehals, der er nem at gøre noget ved.

Når det drejer sig om den måde, systemet fungerer på, så det jo et meget individorienteret system, hvor man undersøger det enkelte individs ansøgning om asyl meget grundigt. Der kan være tale om en test af alderen, f.eks. om vedkommende er under 18 år, som det bliver påstået, og det kan tage ganske lang tid. En sprogtest, som kan afgøre, om vedkommende kommer fra det område, som han påstår at komme fra, og en undersøgelse af, om de dokumenter og de påstande, der kommer frem, er ægte, er alt sammen noget, der kan tage ganske lang tid. Man kan sige, at der er en vis efterforskningsperiode, og hvis man filsidesætter den, kan det både gå ud over den pågældendes retssikkerhed og betyde, at man kommer til at acceptere, at flere mennesker får asyl, end der egentlig er grundlag for.

Sådan som sagsbehandlingstiden er i øjeblikket, når vi ser på denne gruppe mennesker, tager det 10 dage hos politiet, inden sagen bliver overgivet til Udlændingestyrelsen, hvor sagsbe-